

Matja i so tisti,
ki mro, kakor ribe v izsušeni strugi,
to so vsi naši sodrugi:
od Jesenic do Trbovelj
in od Slovenskih goric do Borovelj.

Naš Matjaž. naš bradati Matjaž,
ta le spi
in bo spal.

Toda naš človek,
naš človek bo kmalu
svoj tilnik vzravnal!

Okupacija!

Pa bodi še več bičanja in ponižanja,
bodi pot na golgoto še tako strma
in strašna, uprimo oči v sonce.
Naše veliko jutro je blizu,
v lica nam diha rosna zarja njegova.

I Cankar.

I.

V mestu!

Suh poletni veter piha,
veter piha, ko da vzdih,
pesem tujo preko cest odnaša.
tujo pesem, ki jo poje zdaj
mladina naša.
Vse odtlej, ko so gospodje
kot deklice počestno
domovino nam prodali,
vse odtlej,
je treba na ukaz zapeti...
glej, kako blešče se pruski bajoneti.
Poj, poj,
kaj zato, če nimaš več kaj žreti
v pesem moraš lakoto odeti.

Ulice so puste,
človek tih kot grob.
Na oglasnih deskah
vsak dan nov plakat,
plaho in ponižno
ga grede ljudje prebrat:
Smrtna kazen izvršena danes zjutraj!